



Κυπριακή πεζογραφία

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ (Διήγημα)

Από το πρωί είχε μιά άκαθόριστη αγωνία. Όπως πλέονταν σκέφθηκε πως ποτέ μέχρι τότε δεν είχε προσέξει πόσο ευχάριστο είναι το δροσερό νερό που κυλά στον καρπό, που γεμίζει τις χούφτες, που δροσίζει το μέτωπο, τα μάγουλα, το στόμα. Αν δεν ήταν τα κλάματα του παιδιού θα καθόταν εκεί στον νιπτήρα για ώρες να σκέφτεται, χωρίς να σκέφτεται τίποτα. Για πρώτη φορά στα τρία χρόνια του γάμου τους έχυσε το γάλα, κι' αυτό τον έκανε να γελάσει: Γέλασε ή μαδιά μας, Κωστάκη, κι' αφαιρείται... Ύστερα το καθημερινό του φιλί, ή γλυκιά μυρωδιά της κολώνιας, ή μαύρη τούφα στο μέτωπο του; Θέλω κούρεμα, θα περάσω σήμερα από τον κουρέα. Μόλις μπήκε στ' αυτοκίνητο να φεύγει, κάτι μέσα της την έσπρωξε να τόν σταματήσει, να τόν φέρει πίσω με κάθε τρόπο. Μετάνοιωσε όμως, θέλει να ειρωνικό του γέλιο, θέλεις ή γκρίνια του μικρού που ζητούσε το φαγητό του. Τώρα, έτσι όπως κάθεται και τόν κοιτάζει ξεπακωμένο στο κρεβάτι, δεν μπορεί να διδάξει από το μυαλό της μιά παράλογη σκέψη: Κουρέυτηκε άραγε; Μά γιατί όλοι αυτοί οι επιθεσμοί στο κεφάλι, δεν μ' αφήνουν να θεβαιωθώ άκουρέυτηκε είχε πεί πως πρέπει να κουρευτεί. Ύστερα, ξαφνικά, θέλησε να ξαναθυμηθεί τη δροσιά του νερού στην παλάμη. Σηκώθηκε, πήγε στο νιπτήρα. Δίπλα της δυο τρία πρόσωπα, ούτε που καταλαβαίνει γιατί, ούτε που καταλαβαίνει γιατί. Κάποιος την πιάνει από το μπράτσο, έλα κάθισε, ήσυχασε. Μά τι έπαθαν λοιπόν, δεν βλέπουν πως είναι πολλά ήσυχη, απλάως θέλει να δοκιμάσει την δροσιά του νερού, την αφή του νερού, της ζωής...

Ήταν στη θάλασσα, κολυμπούσαν όταν έτσι ξαφνικά της το είχε πετάξει: Θα μπορούσε να το άντέξεις αν... θα μπορούσε να μεγαλώσεις τόν Κωστάκη μόνη; Εκείνη τρώαζε, κόντευε να θυσιωθεί, ύστερα ήρθε το γέλιο του να τά σκεπάσει όλα, να καθησυχάσει τόν τρελλό της φόβο. Μά γιατί, γιατί μου τόπες αυτό το πρωί; Υπάρχουν κίνδυνοι; Το μπράτσο του κάτω από το κεφάλι της, ζεστό καταφύγιο. Πόσα δεν είχαν πεί εκείνο το θράβυ, ποτέ ήταν χθές, προχθές, πέρι... Αυτή δεν είχε ιδέα από πολιτικά όταν παντρεύτηκαν, το μόνο που την ενδιέφερε ήταν τα φουστάνια της κι' οι παρέες. Σιγά σιγά την έμαυσε, την μύση... Πρέπει να έχουμε θάρρος, να τούς άντικρύσουμε χωρίς φόβο, γιατί το μόνο που θέλουν είναι να μάς δουν να λυγίζουμε, τίποτ' άλλο. Όταν φούθουμε, έχουν κησεί.

Τόν άκουγε πλέκοντας δακτυλίδια τις σγουρές του τούφες. Θέλω κούρεμα; Όχι, όχι να μην τά κόψεις, είναι τόσο δυορφα... Ο Κωστάκης έχει άκρηδός τά ίδια μαλλιά, θυμάμαι, μόλις γεννήθηκε τί έντόπωση που μούκανον έτσι κατάνουρα, έλεγα μήπως και μου τό έλλαξαν τόν παιδί εγώ είμαι άσπρη, ξανθιά αυτό σωστό μαυράκι...

Νά κουρευτηκε άραγε; Ένωθε μιά βασανιστική ζήλια για όλες αυτές τις ώρες, από τό πρωινό τους φιλί ως την στιγμή που... Αυτές οι ώρες δεν της άνηκαν, δεν συμμετείχε αυτή. Γι' αυτήν όλα τελείωσαν όχι στις δωδεκάμιση, την ώρα που δέχτηκε τη σφαύρα μά στις έπτά και είκοσι, καθώς έμπαινε στο αυτοκίνητο. Εκείνη έκανε να τόν σταματήσει, ήταν εκείνη ή αδιόρατη άγωνία, που την κρατούσε από την ώρα που ζύπνησε, ίσως κάποιον όνειρο που δεν τό θυμάται πιά που δεν τό θυμάται τώρα, ίσως τό θυμηθεί ύστερα από δυο, τρία, δέκα χρόνια όταν δεν θα χρειάζεται πιά γιατί δεν θα έχει σε ποίο μπράτσο ν' άκουμπήσει για να τόν τό διηγηθεί.

Τήν πιάσαν τά κλάματα. Ήταν τά πρώτα δάκρυα που έχυσε. Ο γιατρός την είχε φοβηθεί. Πρέπει να κάνει κάτι, να κλάμει, να φωνάζει, να καταραστεί. Πρέπει να τό θγάλει από πάνω της. Αυτή ή σιωπή δεν μ' άρρασει καθόλου, Είναι θέβαια κι' ή ένωση που της έβαλα άλλα...

Κάποιος δοκίμασε να της σκουπίσει τά μάτια. Έσπρωξε με δύναμη τό χέρι που στάθηκε ανάμεσα τους, Πώς τολμάς... Άφησέ με... Ναι, όλες εκείνες οι ώρες, από τις 7 και είκοσι ως τις δωδεκάμιση ήταν έντελώς ξένες. Στάσου μιά στιγμή... Πήρε τόν δρόμο, προς την έκκληση, έπειτα έστριψε δεξιά, τό λεωφόρο και κατέθηκε προς τη θάλασσα. Πάντα τόν άρασε να παίρνει τό δρόμο προς τη θάλασσα: Όταν μείνω μιά ώρα χωρίς να τή δώ νομίζω πως κάτι μου λείπει, έλεγε, κι' αυτή του άπαντούσε χαδιάρικα πως θα την πνίξω τη θάλασσα γιατί ύπομίζομαι πως την αγαπάς πιά πολύ από μένα. Έτσι λοιπόν, πήρε τό δρόμο της παραλίας. Το ραδιόφωνο ήταν άνοιχτό... Πάντα άφηνει άνοιχτό τό ραδιόφωνο μη τυχόν και τόν ξεφύγει κανένα δελτίο ειδήσεων. Ίδιαίτερα τόν πρωί, που όλα τά νέα είναι φρέσκα. Εκείνη τούλεγε: Γιατί δεν έγινες δημοσιογράφος; Έτσι θα χόρταινες ειδήσεις. Ένας γεωπόνος τί νοιάζεται για τά νέα. Σούφρανε τά φρούδια κι' είχε έτοιμη την άπάντηση. Μά, για τό δελτίο καιρού... Ένας γεωπόνος πρέπει να παρακολουθεί από κοντά τό δελτίο τού καιρού. Φαντάσου να πιάσει καμιά ξαφνική μπόρα, κανένα χαλάζι και να μην τό ξέρω, έτσι άπροιδοποιήτα... Έτσι άπροιδοποιήτα... Είχε πάρει λείη τη μεσημερινή έφημερίδα κι' ήταν μόλις έξι κειμενά να τήν κοιτάξει. Τι πρόλαβε άραγε να διαβάσει; Ποιές ήταν οι τελευταίες του σκέψεις; Εκείνοι; τό νησί που τόσο ήγαπούσε; τό παιδί τους; αυτή ή ίδια; Κοιτάζει τά κλειστά μάτια και προσπαθεί να μαντέψει. Κάποτε έπαιζαν ένα παιχνίδι. Εκείνος πίστευε πολύ στην τηλεπάθεια. Έλα, της έλεγε, θα βάλω κάτι στο μυαλό μου, κάνε μιά δυνατή προσπάθεια, συγκεντρώσου, να προείς τί σκέφτεται. Άλλοτε πάλι, στ' αυτοκίνητο, όταν τόν συνόδεε στα καθημερινά του ταξίδια, συχνά προλάβαινε τις σκέψεις του. Άς, καταθεώμε για λίγο τί έδω... κοίτα αυτό τό πεδκό κι' άμορφο που είναι έτσι μονάχο κα βασανισμένο... Γυρνάω, την κοιτούσε με εύγνωμοσύνη, καλυμένη κάτω από κείνο τό ειρωνικό γέλακι. Πόλι μόνιμες τή

σκέψη μου... άκου βασανισμένο πεδκό... Κι' ένώ εκείνος άγωνιζόταν να έλευθερώσει τό πεδκό από τά σακκουλάκια με τις παραστικές κάμπιες, εκείνη ρουφούσε τό άγαπημένο προφίλ, λίγο άκάνονιστο, τούς άθλητικούς ώμους, τά δυνατά δάκτυλα. Σηκώθηκε, πήρε τό χέρι του, τό φίλησε. Δεν ήταν κανείς στο δωμάτιο, μόνο οι δυο τους, αυτές έσπλωμένες στο κρεβάτι, τά μάτια του μισάνοιχτα, την παρακολουθούν να ηγαينوέρχεται πνιγμένη στην άμχανία της. Τι κάνει κανείς την πρώτη νύχτα τού γάμου, όταν οι καλεσμένοι έχουν φύγει και οι μείνει σ'

σ' ένα άσπρο άλογο φορούσε κάτασπρα και κρατούσε στο χέρι του ένα παιδί. Το παιδί μας... είχε πεί αυτή, μά δεν ήταν ό Κωστάκης, έμοιαζε περισσότερο με σκυλάκι ή νατί κι' αυτός νελούσε κι' έλεγε ήρθαν οι λύκοι, μά δεν φοβάμαι, όταν λυθηθούμε θα νικήσουν.. Το όνειρο... τό όνειρο... κι' αυτός νελούσε κι' έλεγε δεν πρέπει να κλάσεις, να όρνιθεις ναί, και νελούσε κι' έκανε βόλτες με τ' άσπρο άλογο που τώρα πιά δεν ήταν άσπρο, δεν ήταν άλογο, μά ένας μονοήμερος ταύρος, ένα άγριόχοιρος ή κάτι τέτοιο

Της ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

ένη δωμάτιο Ξενοδοχείου μ' ένα άντρα στο κρεβάτι που προσποιείται τόν κοιμισμένο; Μάζεψε όλη τήν τόλη της, πλησίασε τό άριστερό του χέρι, όπου φρέσκια φρέσκια έλαμπε ή βέρα. Έσκυψε, τό φίλησε... Πότε μαζεύτηκαν όλοι αυτοί, οι καλεσμένοι είχαν φύγει από ώρα, τί θέλουν τώρα όλοι αυτοί στο δωμάτιο... Νά τώρα θα σηκώσει τό χέρι, θα τής χαϊδέσει τό μαλλιά, θα τήν πάσει στην άγκαλιά του... Θα Ξυπνήσει τό πρωί κι' ό ήλιος θα Ξεκουράσει τά θήματα του πάνω τό λευκό νυφικό, κρεμασμένο δίπλα στη μπλακόνπορτα. Ύστερα θα σηκωθεί κι' οι δυο με τρελλά γέλια και θα βουτήξουν στη θάλασσα... Εκεί στη θάλασσα τής τόχε πεί... Θα μπορούσε να τά βγάλει πέρα μόνη; Και τό παιδί μας... Ήταν λείη καβαλλάρης,

κι' εκείνος νελούσε κι' έλεγε πρέπει να φυτέψουμε κι' άλλα δέντρα, τό δέντρα μας βροχάς, ό τόπος μας χρειάζεται βροχές, ν' άναψάς τό δέντρο. Όταν άνοιξε τά μάτια είδε άπό πάνω της τό σκαμμένο όπωσις της πεθεράς της, τη μάνα της. Πέταξε μακριά τό υποκαλάκι τού αίθέρα. Σηκώθηκε με θαυμαστή ήρεμία, πήρε από τά χέρια της άδελφής της τό παιδί, τόφερε κοντά στο κρεβάτι τού νεκρού. Κανείς δεν τόλησε να τήν έμποδίσει. Το μαρκό κοιτούσε άπορημένο: Νά ό πατέρας σου, Κωστάκη, να θυμάσαι πάντα αυτή τή σκηνή. Τώρα φίλησε τόν. Έσκυψε κι' εκείνη και φίλησε τά πανωμένα χείλη, ύστερα πήγε στο παράθυρο και τάνοιξε διάπλατα. Ο ήλιος έκανε τήν άπνευματική του βουτιά στη θάλασσα.



Θέλετε έσείς αυτή τή θέση; Κερδίστε τόν έλευθερο χρόνο σας, μανδαινοντας γραφομηχανή!

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΩΝ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ Σ. ΤΣΙΑΚΚΑΣ
ΜΗΧΑΝΑΙ ΚΑΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ ΓΡΑΦΕΙΩΝ
33, ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ & ΑΡΧΙΕΠ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ
ΤΗΛ. 74149 - ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΜΠΕΙΡΟΣ ΜΑΓΕΙΡΟΣ
ΔΙΑ ΤΟ
GOLDEN ORANGE RESTAURANT
ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ
(Προηγούμενη πείρα άπαραίτητος)
Απευθύνεθε:
ΤΗΛ. 64779 — Τ.Κ. 100
ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΣ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ
Ζητούνται όδηγοί δια τρέιλερ καθώς και δια βιντζια δια μόνιμον άπασχόλησιν παρά σοβαράς έταιρείας μεταφορών εις Λευκωσία.
Όροι έργασίας και μισθός ίκανοποιητικώτατος.
Τηλεφωνήσατε:
48861 Λευκωσία.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗΣΙΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ
Η Τράπεζα Κύπρου Λτδ, δέχεται προσφοράς δια την έφ' άπαξ διάθεσιν διαφόρων παλαιών ειδών ήτοι ξυλίων και μεταλλικών πάγων, γραφείων, θυρών, παραθύρων, τζιαμαριών, διαφόρων άλομινίων και άλλων ειδών, άπάντων ευρισκομένων εις την αύλην τής Τραπεζής. Φανερωμένης 86—88—90 και δυναμένων να έπιθεωρηθώσιν ύπο τόν πόντος ένδιάφερομένου, μεταξυ τής 9ης π.μ. και 5ης μ.μ.
Αί προσφοραί δέον να άπευθύνωνται προς τό Συμβούλιον Προσφορών τής Τραπεζής Κύπρου Λτδ., και να φθάσωσιν εις τό κινώτιον προσφορών τής Τραπεζής ούχι άργότερον τής 12ης μεσημερινης τής 9ης Ιουλίου, 1974.
Η Τράπεζα Κύπρου Λτδ. δεν είναι ύπόχρεως να δεχθή την ύψηλοτέραν ή οϊανδήποτε άλλην προσφοράν.
ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΛΙΜΙΤΕΔ